

1885

Počátek roku toho průběhem příznivé zimy i první polovice jara poskytoval hospodáři naději na dobrý rok, jelikož ozimy krásně se ukazovaly. Však ale druhá polovice jara byla suchá a horká, což potrvalo až do 30. června, kde jsme dostali první vydatný déšť, ale po tomto jednom vydatném déšti nastala zase ohromná vedra. Následkem tohoto nepříznivého počasí bylo všecko obilí zakrnělé a řídké, traviny luční sotva poloviční, polní traviny žádné. Ranně seté cukrovky byly ještě obstojné, ale pozdní nestály skoro ani za vybírání.

Jen jediný chmel byl pěkný a vydal dobrou sklizeň. Sklízelo se po jedno korci pole: pšenice 7 md, žito 8 md, ječmene 5 md, ovsa 3 md, luštěniny ranně seté skoro žádné, pozdní vydali přece 8 md, cukrovka 60 g.

Cena byla toho roku: 1 hl pšenice 7 zl., žito 5 zl., ječmen 5 ½ zl., oves 4 zl., čočka 11 zl., vikev 6 zl., cukrovka 1 zl. 20 kr., chmel 1 q 40 zl.

Rok tento měl za následek, že zavládl mezi rolnictvem velký nedostatek, že leckterý nemohl svým povinnostem ani dostáti, neb ceny plodin rok od roku pořádě klesají a výdaje stoupají, daně a přirážky všeho druhu se zvyšují a i výdaje režijní se stále zvyšují. Síly pracovní jsou ještě jednou tak drahé, jako dříve, tak že se musí říci, že výlohy při hospodářství se v posledních letech zdvojnásobily a hospodář musí všechny síly napnouti, by neklesl.

Prvního října začal se vybírat tak zvaný pivní krejcar, z každého vyčepovaného v obci litru piva 1 kr. a z každého vyčepovaného litru kořalky 3 kr. Z vybraných peněz měl být utvořen fond pro stavbu školy.

Téhož roku byl vypuštěn a zavezen tak zvaný velký rybník u kostela se nalézající.

Přirážky obec. dostoupily 15 %

Dnem prvního ledna odebral se na stálý odpočinek velezasloužilý řídící učitel p. Josef Karel, rodilý z Moštic u Rokycan, který v Lenešicích po 38roků blahodárně působil a tu neocenitelnou zásluhu že spolupůsobil o zachránění obce zdejší před záplavou germanizace. Neboť přičiněním tehdy sem přistěhovaných Němců s knížecím bažantníkem Leinrem v čele, podporovaných tehdáž zdejším farářem Richtrem a vikářem Vernerem z Blažími, zarputilým to němčourem zmohli to tak daleko, že v chrámu Páně musilo slovo Boží česky a německy se čísti a vše v obou jazycích oznamovati a ob čas musilo té hrstce Němců v samospasitelné kázáno býti. V tehdejší dvoutřídní škole mělo se v první třídě vyučovati česky, v druhé německy, čehož ale přece nedocílili. Toliko zmohli to, že v druhé třídě musilo se vyučovati čtení, psaní, mluvnici a částečně počtům v řeči německé a musilo se předmětům těm týdně více hodin věnovati, než-li předmětům vyučovaným v řeči české. Ano, i „Otče náš“ musili děti papouškovati v samospasitelné. K tomu přísně dohlížel zmíněný již farář Richter, neboť ten jak přišel do školy, jinak s učitelem nemluvil než německy. Již tehdáž

přičiňoval se učitel Karel, by kde jen mohl ulehčiti a vyhoviti, aby svým žákům vštěpoval lásku k řeči mateřské a němčinu pořáde tlačil do pozadí, za což mu bylo mnohé příkoří snášeti, zvláště od bažantníka Leinera, ačkoliv jeho manželka byla dobrá Češka, bylť on zarputilý němec. Štěstí pro učitele Karla bylo, že u tehdejšího správce knížecího byl oblíbeným, jinak by zde nebyl za tehdejších poměrů mohl obstáti. Když pak po smrti faráře Richtra přišel sem na jeho místo nezapomenutelný důstojný pán pan P. Prokop Seifert farář v Cítolibečch, již tehdáž horlivý vlastenec, kterému bylo papouškování německé, jak on říkal, solí v očích, ztenčil učitel Karel vyučování němčině na dva půldny v týdnů a modliti se německy úplně přestalo. V chrámu Páně se četlo jen evangelium německy a 4 krát do roka se německy kázalo. Po smrti vikáře Wenera stal se vikářem tehdejší děkan v Postoloprtech důstojný pán pan P. Vackář, horlivý to našinec, který horlivě podporoval snahy učitele Karla, by se němčině učiti přestalo a pak když knížecí patronáty zrušeny byly, přestalo v naší škole vyučování němčině naprosto. V chrámu Páně se pak přestalo čísti evangelium i kázati německy docela. Když jednou na druhý velikonoční den byla ohlášena exkorta německá a na kazatelnu přišel tehdejší pan farář P. Čeněk Sigmund, ohlédl se po kostele a spatřiv tam pouze dva Němce, z nichž jeden dřímal, prohlásil, že vícekráte nebude kázati německy ani německy evangelium čísti. Skutečně také svému slovu čestně dostál. Ještě pak v roce 1871 pokoušeli se zdejší Němci i s knížecím hospodářským správcem Kardaschem v čele, podporování tehdejším okr. hejtmanem p. Bohdaneckým o

to, by se ve zdejší škole německé řeči vyučovalo, ale narazili na tuhý odpor. Upustili od toho. Od těch dob nestal se žádný podobný pokus.

Téhož roku 1885 přetvořen zdejší česko-německý hospodářský spolek v český hospodářsko-zábavní spolek. Též založen spolek vojenských vysloužilců.

Dne 11. března vypukl odpoledne požár v kovárně p. Jana Pišofta č. 93, který střechu na obydelním stavení a dílně ztrávil.

Prozatimným správcem zdejší školy jmenován druhý učitel p. Vilibald Květ, který místo to zastával až do konce školního roku.

Řídícím učitelem jmenován pak správce školy ve Slavětíně učitel p. Jan Březina, který se dnem 1. srpna do Lenešic přestěhoval.

Roku toho rozparcelována usedlost č. 49 patřící Vác. a Anně Kaiserovým.

Téhož roku pořádán byl některými hospodářskými spolky v Čechách společný výlet do Pešti za příčinou zemské uherské hosp. výstavy, tamní vládou uspořádanou. Z obce naší vyjelo sobě také několik občanů do Pešti obdivovati pány Maďary, jak se umí krásně šatiti a chlubiti cizím peřím. Šli prý se též podívat do velkooměleckých mlýnů, aby poznali tu výrobu mouky, z níž u nás tak koláče chutnají. (!!?)